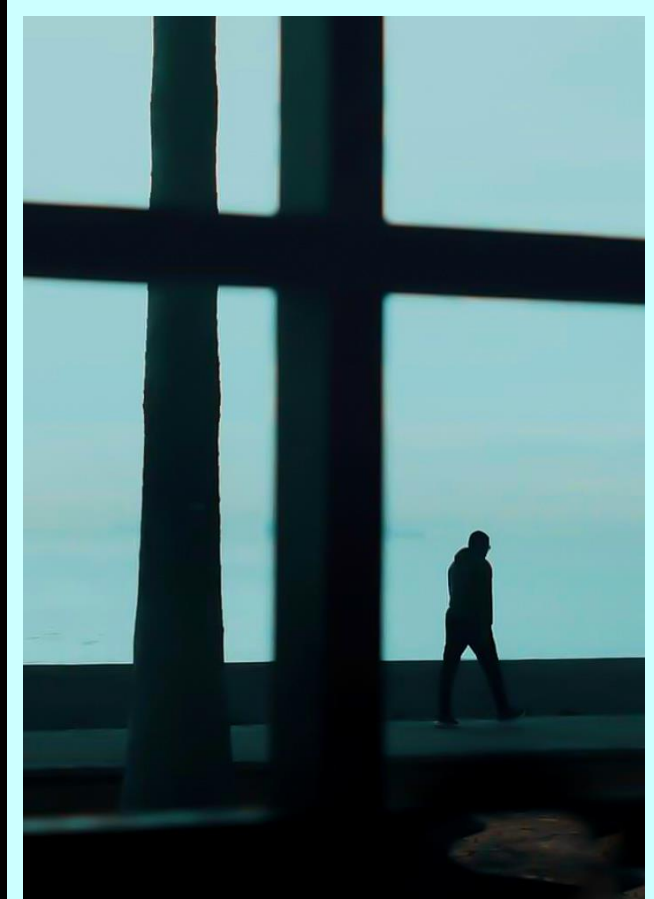

CON MẮT, BỎ QUÊN.

Dừng không người bỏ đi ngang
để hai con mắt buồn hoang cả chiều.
Tôi về giữa phố tịch liêu
bỏ quên con mắt chỗ xiêu lạc người.
Một mai, một bóng một tôi !
Lấy ai thực chứng một đời cuồng si ?

Đã qua thuở ấy, xuân thì.

c a o v i k h a n h